

ZA TICHEM

KŘIVOKLÁTSKO

VELMI OSOBNÍ PRŮVODCE PO MÍSTECH,
KDE SE DUŠE MŮŽE NADECHNOUT

ROMAN HARTL

motto

Za tichem Křivoklátsko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Roman Hartl

Za tichem – Křivoklátsko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZA TICHEM

KŘIVOKLÁTSKO

ZA TICHEM

KŘIVOKLÁTSKO

ROMAN
HARTL

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Nejhezčí pohled na Křivoklátsko je z vrcholků jeho skal. Trvalo mi ovšem dlouho, než jsem na to přišel. Vinou špatného zážitku z dětství jsem se skalním vyhlídkám dlouho vyhýbal.

Bylo mi asi sedm nebo osm let, když mě a staršího bratra vzal táta na Čertovu skálu.

Nebezpečné to nebylo, protože jsme šli od Hracholusk, odkud se jde na Čertovu skálu pohodlně lesem. Jenže když jsme tam došli a já uviděl sto metrů hlubokou propast, která zela před námi směrem do údolí řeky Berounky, krve by se ve mně nedořezal. Ještě mám někde fotku – přes rameno nesu plátěný chlebník a tvář mám bílou jako stěna. Nohy mě přestaly poslouchat a musel jsem se posadit na kámen. Křečovitě jsem se ho držel, a i když jsem byl daleko od okraje a nehrozilo mi žádné nebezpečí, hrozně jsem se bál, že do té bezedné propasti spadnu.

Nic víc si ze svého prvního výletu na Čertovu skálu nepamatuju. Jenom strach. Ochromující strach, že sletím dolů a rozbiju se na kousky o obrovské kameny, které vystupují na úpatí skály z řeky Berounky.

Znovu jsem se na Čertovu skálu odvážil až v dospělosti. A konečně jsem spatřil, co mi v dětství upřel strach – u nohou mi leželo v celé své kráse nádherné Křivoklátsko.

ZÁPOLENÍ SVĚTLA A MLHY

Během přípravy této knihy jsem prožil jeden z nejhezčích týdnů za hodně dlouhou dobu. Každé ráno jsem nasedl do auta, dal sbohem poddžbánským chmelnicím a vyrazil na Křivoklátsko, abych navštívil místa, kde se odehrávají příběhy, které se vám chystám vyprávět.

Většinu těch míst znám, protože jsem se na Křivoklátsku narodil, ale některá jsem navštívil poprvé. Putoval jsem křížem krážem od Podmokel ke Křivoklátu a od Lán ke Svaté. Byl studený a mokrý listopad a Křivoklátsko zelo prázdnotou. Křivoklát, Týřov a další královské hrady, přes léto plné výletníků, se vylidnily. Hluboké údolí řeky Berounky se pohroužilo do mlhy, ticha a dřímoty.

Putoval jsem vylidněnou krajinou, zem pokrývala záplava spadaného listí a ranní mráz barvil louky do bíla. Namáhavě jsem šplhal do kopců, tiše vcházel na hřbitovy, v dešti jsem hledal po lese pomník hajného zastřeleného pytlákem, na kamenech pod Štulcem jsem si málem zlomil nohu, byl jsem promoklý a pochroumaný, a přesto mi bylo dobře.

Měl jsem pořád naspěch, protože na podzim už se brzo stmívá, takže času není nazbyt, ale stejně jsem si občas dopřál chvíli, abych se zastavil a jen tak naslouchal tichu, protože ticho je na podzimním Křivoklátsku ze všeho nejkrásnější.

Mám rád křivoklátské ticho. A rád vyprávím příběhy. A tak jsem se rozhodl, že v této knize, která je trochu povídkou, trochu historickou reportáží a trochu průvodcem, obě své záliby spojím a zavedu vás na tichá místa Křivoklátska, kde se odehrály příběhy, které jsou pro mě něčím zvláštní a výjimečné. Některé z nich slyším už od dětství, jiné jsem objevil náhodou na svých cestách. A jeden je i velmi osobní.

Nejkouzelnější chvíli během těch sedmi dnů na Křivoklátsku jsem zažil v lese nad branovským Luhem, kterým jsem se ubíral na vrch Štulec. Ten den přitom pro mě nezačal vůbec dobře. Do Branova jsem jel celou věčnost, a když jsem tam konečně dorazil, cestu na Štulec mi v polovině zatarasila překážka, která se nedala obejít. Musel jsem se vrátit do vsi a vydat se druhou trasou, kterou jsem chtěl původně použít k návratu. Ztratil jsem spoustu času a byl jsem nervózní, že nestihnu všechno, co jsem si na ten den naplánoval. A pak jsem vešel do lesa nad branovským Luhem. Stezka točitě stoupala po prudkém svahu a ztrácela se pod vrstvou červenohnědého bukového listí, které mi šustilo pod nohama. Bylo chladné ráno a mezi stromy se vznášela řídnoucí mlha, kterou se prodíraly paprsky vycházejícího slunce. Očarovane jsem pozoroval

to neslyšné, pomalé a uklidňující zápolení světla a mlhy a všechno napětí ze mě rázem spadlo.

V červenci 1892 šel stejným lesem spisovatel Svatoopluk Čech, který se v té době vyrovnával se smrtí své mladší sestry Mařenky. Na vrch Štulec mě přivedl právě jeho příběh. Vydal jsem se po Čechových stopách a cestou přemýšlel o vlastních zkušenostech se zármutkem nad ztrátou milované bytosti, kdy jsem se chytal každé pošetilé naděje, že smrtí život nekončí, že pokračuje dál v jiné podobě, jen abych otupil bolest, která mě stravovala zaživa. Zoufale jsem tehdy toužil po důkazu, že posmrtný život existuje, ale žádné znamení shůry nepřišlo.

A přitom by mi tenkrát stačilo tak málo. Jen trochu slunečního světla, které se tajuplně prodírá mlhou a milosrdně mi nalhává, co jsem potřeboval slyšet: Hej, kamaráde, hlavu vzhůru, nebreč přece, jsem tady nahoře a mám se dobře.

Roman Hartl, únor 2024

LÁNY

LÁNY